

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж пр 142/21
28.7.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Станковић, председника већа и судија Сање Агатоновић и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Гордана Љупковић, адвокат из Зајечара, Трг ослобођења бб, против тужене Републике Србије – Министарства правде – Привредног суда у Зајечару, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, Косовска 31, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду Прр – 585/19 од 15.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду Прр – 585/19 од 15.12.2020. године у првом ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првим ставом изреке првостепене пресуде обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 396.067,81 динар са законском затезном каматом од 07.02.2019. године, па до исплате. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено обавезивање тужене на исплату законске затезне камате обрачунате на износ досуђен првим ставом изреке период од 11.07.2011. године, па до дана подношења тужбе 07.02.2020. године.

Благовремено изјављеном жалбом заснованом на свим разлозима прописаним чланом 373 став 1 ЗПП, тужена је првостепену одлуку побијала у првом ставу изреке.

Испитујући правилност ожалбене пресуде сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да жалба није основана.

Током првостепеног поступка нису учињене битне повреде одредаба парничног

поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3,5,7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изрека пресуде је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама тако да се она неосновано побија и указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању следи да је тужиоцу, као раднику фирме “Порцелан” доо из Зајечара решењем Привредног суда у Зајечару Р4 Ст-240/17 од 11.01.2018. године усвојен приговор и утврђена повреда права на суђење у разумном року у стечајном поступку отвореном у односу на његовог послодавца решењем тог суда Ст-406/10 од 31.10.2020. године. Листом признатих и оспорених потраживања тужиоцу је по основу неисплаћених зарада и законских затезних камата признато потраживање у износу од 406.568,13 динара, а како му је по основу решења о главној деоби донетога дана 19.04.2012. године као стечајном повериоцу трећег исплатног реда исплаћен износ од 12.500,32 динара односно 3,06% износа главне тражбине, то је он у овој парници потраживао преосталу неисплаћену суму од 396.067,81 динар са законском затезном каматом од 11.07.2011. године, као дана доношења закључка Привредног суда у Зајечару Ст-406/10 којим је његово потраживање из радног односа признато у наведеном обиму.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања и околности да је након правноснажности решења Привредног суда у Зајечару Р4 Ст-240/17 од 11.01.2018. године, којим је утврђена повреда његовог права на суђење у разумном року, тужилац сходно члану 31 став 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року тужбу благовремено поднео, првостепени суд је у складу са чланом 4 и чланом 31 Закона о заштити права на суђење у разумном року и члановима 58 и 145 Устава Републике Србије чију је садржину цитирао оценио да сходно члану 154, члану 155 и члану 185 Закона о облигационим односима који регулишу правни институт накнаде штете, доведених у везу са одредбом члана 172 став 1 истог закона који регулише одговорност правног лица за штету насталу на страни трећег лица у вршењу или у вези са вршењем функције његовог органа – оценио да је тужбени захтев основан, јер је до отварања стечајног поступка фирма “Порцелан” доо из Зајечара, основана дана 03.07.1998. године, пословала са друштвеним капиталом.

Полазећи од изложеног чињеничног стања утврђеног сходно члану 238 ЗПП из писаних исправа у списима, првостепени суд је применом цитираних одредби материјалног права и Устава Републике Србије да је због повреде тужбеног права на мирно уживање својине тужена као правно лице сходно члану 172 став 1 ЗОО пасивно легитимисана и у складу са чланом 31 став 3 Закона о заштити права на суђење у разумном року објективно одговорна за обештећење тужиоца као странке у поступку чије право на суђење у разумном року заштићено чланом 1 и чланом 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, чланом 32 Устава Републике Србије и чланом 10 ЗПП, није поштовано.

Ценећи висину потраживања првостепени суд је стао на становиште да накнада материјалне штете по основу повреде тог права тужиоцу припада у обиму потраживања признатог у стечајном поступку, умањеног за већ намирени део тражбине одређене решењем о главној деоби од 19.04.2012. године у висини од 12.500,32 динара, односно

3,06% укупно признатог износа. Приликом одлучивања о висини обештећења првостепени суд се руководио одредбама Закона о облигационим односима и Закона о заштити права на суђење у разумном року, што је у складу са чланом 31 став 2 у вези са чланом 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Ра... на изложени начин основ и висину тужбеног захтева првостепени суд је тужиочев захтев за исплату законске затезне камате делимично усвојио, те му је сходно члану 277 став 1 ЗОО ово споредно потраживање на укупно тражени износ од 396.067,81 динар досудио од подношења тужбе дана 07.02.2019. године, па до исплате, сматрајући да сходно члану 85 став 1 Закона о стечају исти нема право на законску затезну камату након отварања стечајног поступка. Сагласно заузетом становишту тужбени захтев у делу законске затезне камате за период од 11.07.2011. године, када је решењем Привредног суда у Зајечару Р4 Ст-240/17 усвојен његов приговор и утврђена повреда права на суђење у разумном року, па до дана покретања парнице, одбијен је као неоснован другим ставом изреке.

За своју одлуку, засновану на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је дао детаљну правну аргументацију, тако да његове разлоге Апелациони суд у целости прихвата и сходно члану 396 став 2 ЗПП на исте упућује.

Изјављеном жалбом првостепена пресуда се оспорава указивањем да тужена не може бити одговорна за постојање дуга стечајног дужника нити се материјална штета због повреде права на суђење у разумном року може одређивати у висини неисплаћене зараде, тужиоцу признате у стечајном поступку вођеном у односу на његовог послодавца, јер по мишљењу подносиоца жалбе између рада органа тужене и потраживане накнаде штете не постоји узрочно – последична веза.

Тужилац у овом поступку не тражи обавезивање тужене на исплату потраживања које му је признато у стечајном поступку из разлога што у истом оно није наплаћено због непостојања довољне активе његовог бившег послодавца, већ основ његовог потраживања чини правноснажно решење Привредног суда у Зајечару Р4 Ст-240/17 од 11.01.2018. године којим је утврђено да је тужиоцу, као стечајном повериоцу, у поступку Привредног суда у Зајечару Ст-406/10 повређено право на суђење у разумном року. Наведено решење о утврђивању повреде права на суђење у разумном року основ је за подношење тужбе сходно члану 31 став 1 у вези са ставом 3 Закона о заштити права на суђење у разумном року који тужиоцу даје право да од Републике Србије, као објективно одговорне, накнаду имовинске штете захтева у року од једне године од дана стицања права на правично задовољење. Оценивши да висину материјалне штете тужилац трпи у обиму признатог, а до сада не измиреног потраживања, првостепени суд му је правилном применом цитираних одредби материјалног права обештећење због повреде права на суђење у разумном року досудио у износу од 396.067,81 динар, заједно са законском затезном каматом од подношења тужбе, што је у складу са одредбом члана 277 став 1 у вези са чланом 324 став 2 ЗОО, којим одредбама је у случају дужничке доцње предвиђено право повериоца на законску затезну камату од дана када је исти, усмено или писмено, вансудском опоменом или започињањем неког поступка чија је сврха да се постигне испуњење обавезе, дужника позвао на измирење исте.

Неосновани су жалбени наводи да сагласно правилу о терету доказивања предвиђеном чланом 7 став 1 и чланом 228 ЗПП тужилац није доказао да ли је и у којој мери своје потраживање наплатио у стечајном поступку, јер је доказима изведеним сходно члану 238 став 1 у вези са чланом 229 став 2 ЗПП поуздано утврђено да је закључком Привредног суда у Зајечару Ст-406/10 од 11.07.2011. године по основу неисплаћених зарада тужиоцу признато потраживање у укупном износу од 408.568,13 динара, које је сагласно садржини решење о главној деоби донетог дана 19.04.2012. године истом, као повериоцу трећег исплатног реда, измирено само у обиму од 12.500,32 динара, што чини 3,06% целокупне тражбине.

На основу свега изложеног, сходно члану 375 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 ЗПП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Како жалба тужене није усвојена, то је сходно члану 165 став 1 ЗПП као неосновано одбијен и њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

**Председник већа – судија
Весна Станковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**